

Pintérné Gépész Bettina

Pirike, Palika és a Tarka Ház meséi

© Pintérné Gépész Bettina ISBN 978-615-6758-09-5

PIRIKE ÉS PALIKA

KALANDJAI

1.RÉSZ

2023.

*Illusztrálta Andics Bernadett, Kiss Viktória (13 éves) és
Pintér Illangó (11 éves)*

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Kicsoda Pirike és Palika?

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két kisgyerek, akik különlegesek és hétköznapiak voltak egyszerre.

Különlegesek, mert ikertestvérek voltak, mégsem egyformák: Pirikének hosszú, szőkésbarna haj hullámzott alá buksijáról, míg Palika üstökét rövid fekete bozont díszítette. Egyébként annyira hasonlítottak, hogy amikor egyszer egy fényképről kivágták csak az arcukat, még az édesanyjuk sem tudta megkülönböztetni őket.

Pirikét és Palikát abban is különlegesnek mondhatjuk, hogy nem városban laktak, mint a legtöbb gyerek, hanem vidéken. Sőt még falusias életmódot is folytatott a családjuk. Nem buszok, villamosok, zebrák és közlekedési lámpák közt jártak óvodába, hanem virágos kertek, zöldellő fák és madárcsicsergés kísérte őket. Nem irodába jártak dolgozni a szüleik, hanem a földekre. Nem autójuk volt, hanem traktorjuk. Nekik és testvéreiknek pedig nem kellett folyton nyaggatni a szüleiket, hogy „légyszí, úgy szeretnénk egy kisállatot, csak egy egészen picinykét!”, hiszen ezer lényecske zsongta őket körül.

Más dolgokban azonban Pirike és Palika egészen hétköznapi, közönséges kislány és kisfiú voltak. Óvodások két kézzel, két lábbal, egy fejjel, egy nagyobb már iskolás nővérrel, Jucussal és egy totyogós kisöccsel, Matyikával.

Vidám, kalandos forgatagban éldegélt ez két apró gyermek a picinyke falucskában.

Pirike és Palika óvodába indul

Pirkadt, a nap egyre magasabbra kúszott az égbolton, már nemcsak lapos narancssugarakat festett a földre, hanem elérte a fák, majd a háztetők vonalát és aranylóbban ragyogott. A tarka kakas egyre hangosabban fújta nótáját az ablak alatt:

– Kukurikú! Kukurikú!

Anya is belépett a szobába:

– Kukurikú, kukurikú! Jó reggelt, már a nap felkelt!

Pirike és Palika ébredjetek! Vár és vár az óvoda, nyergeli már apa lovatokat!

Pirike és Palika álmosan dörzsölgették szemüket, semmi kedvük sem volt kibújni a puha meleg vacokból, ahol eddig jóízűen összekuporodva aludták az igazak álmát.

– Nem akarunk oviba menni! – közölték durcásan kórusban. Anya odaült közéjük, kétoldalról gurultak melléje. Miközben simogatta a fejüket, előkerült egy szép képes mesekönyv. Mire a történet végére értek, Pirike és Palika magához tért: ripsz-ropsz nekiláttak napjuknak. Gyorsan bekapták a még langyos frissen sült pogácsát és felhörpintették a birkatejes kakaót, majd Pirike megetette kiscicáját, Palika három saját

kiscsirkéjét, megnézték, hogy kibomlott-e már az őszirózsájuk bimbója, aztán felsorakoztak a ház előtt. Apa éppen eddigre vezette le pónijukat a domboldali karámból.

- Jó reggelt, jó reggelt! Ki ma a soros? – kérdezte jókedvűen, ugyanis egy paripára egyszerre egy vitéz ülhetett, és az természetesen nagyon nem mindegy, melyik nap ki kezdi a lovaglást és ki a gyaloglást a félúton történő cseréig. Szerencsére, ezen a reggelen az ikrek emlékeztek rá, előző nap milyen sorrendben jöttek, különben hangos sivalkodással versengtek volna az elsőbbség jogáért. De most rendben ment minden, Palikát emelte először apa pónihátra, míg Pirike baktatott békésen mellettük.

Kipp-kopp-kipp-kopp, kopogott a lovacska patája az úton. Vau-vau, ugatott egy kutya. Züm-züm, körözött körülöttük egy méhecske. Csirip-csirip, csicszergett egy madárka. Gá-gá, gágogott rájuk a szomszéd libája. Mú, bődült el egy tehén. Így ballagtak az oviba. A nagy ringlófánál a sarkon cseréltek a lovaglásban. Apa mesét mondott, hogy jobban teljen az idő:

- Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három lovacska. Egy nagy lovasfarmon laktak rengeteg másik ló társaságában. Egy napon a gazda bácsi ezt mondta nekik: „Eldönthetitek, hogy kivel szeretnétek egy

helyen lenni.” – ugyanis itt a lovak kétszemélyes boxokban laktak. Felelt az első lovacska: „Engem Szellő mellé tegyél, mert ő a legjobb barátom.” A második lovacska így szólt: „Engem, gazda bácsi, egy olyan ló mellé vezess, akit még nem ismerek, hogy új barátot szerezhessenek!” A harmadik lovacska pedig ezt mondta: „Kérlek, add mellém Derest, mert ővele nagyon nem kedveljük egymást. Meg akarom tanulni szeretni őt is!” – az ikrek elkerekedett szemmel néztek apára.

– Milyen fura mese ez! – állapította meg Palika.

– Akkor az oviban azokkal a gyerekekkel kellene talán játszaniuk, akiket ki nem állhatunk? – kérdezte Pirike. Apa rámosolygott.

– Azért az túlzás lenne. De az nem lenne rossz, ha mindenkivel megpróbálnátok barátkozni, nemcsak ugyanazzal az egy-két gyerekkel játszaniatok... Na, meg is érkeztünk. Leszállás!

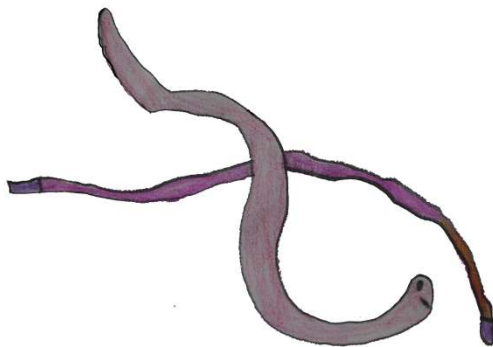
Apa egy búcsúölelés után figyelte, ahogy Pirike és Palika belép az óvoda kapuján.

– Ne felejtsetek el kicserélni a lovaglós nadrágot! – szólt utánuk. Az ablakból kiintezetett neki az óvó néni. Az óvónéni, aki valaha az ő óvó nénije is volt.

Pirike és Palika szaladtak átöltözni. Elégedetten simítottak végig jeleiken, amiket ők választottak

maguknak, amikor először jöttek óvodába. Pirike jele
giliszta volt. Palikáé cipőfűző. Amikor ők rajzolták,
csak maguk tudták megkülönböztetni melyik,
melyikőjüké.

Máris beléptek a csoportszobába, ahol Pistike és
Annuska nagy örömmel üdvözölték őket. De Pirike és
Palika ma nem csak kedves pajtásaikra figyeltek,
hanem a félős Beácskát is bevették a játékba, aki
előtte csak tétován sündörgött körülöttük.

Pirike és Palika traktort lát

Az óvoda udvara zsongott a sok játszadozó kisgyerek hangzavarától. Pirike és Palika is önfeledten futkorásztak társaikkal, amikor Palika hirtelen megtorpant.

Feszületen hallgatózott, majd elkiáltotta magát:

- Maradjatok csendben! – természetesen a lurkók többsége meg sem hallotta felszólítását. Erre Palika bömbölő oroszlán hangerőre kapcsolt, úgy süvöltötte:
- Kuss! – erre már mind döbbenten megdermedtek.
- Igen, ez AZ!!! – Palika a kapuhoz rohant, ahol persze nem tudott kijutni, akkor a túloldali kerítéshez szaladt és ott próbált kimászni, majd föl-alá kezdett cikázni, mint egy ketrecbe zárt vadállat.

- Mi történt vele? – kérdezte az óvó néni Pirikét.

Tudta, Pirike ismeri legjobban Palikát.

- Meghallotta a Traktorok Királyának hangját – felelte sóhajtvá Pirike. Az óvónéni ettől nem lett sokkal okosabb, viszont Pirike tette szánta el magát. Elkapta az éppen mellette elsuhanó ikertestvére grabancát és a lépcső felé vonta.

A lépcső tetejéről az egész falut be lehetett látni. Az utcákat, kerteket, erdőket, mezőket, szántókat és...

- Nézd, ott van! – mutatta Pirike a kaszálóra éppen kiérő traktort Palikának.

- Ó, de jó! – ujjongott Palika, amint megpillantotta a távolban játékautó méretűnek látszó erőgépet – De most mi lesz? – komorodott el a tekintette. – Ilyen még nem volt, hogy akkor jött volna, amikor oviban vagyunk! Hogy fogok most közelmenni? – kérdezte sírósan.

Pirike felnőttesen megsimogatta a haját.

- Amikor hazamegyünk, kimész a rétre. Úgyis sokáig ott fog dolgozni – ezzel minden visszatért a megszokott rendjéhez: az óvodások továbbjártak, kivéve Palikát, aki állt a lépcsőn a csodás traktort kémlelve.

Egyszercsak mellélépett Danika és óvatosan megkopogtatta a vállát.

- Nézhetem én is? – kérdezte csendesen.

Palika nagyon meglepődött, értetlen tekintettel fordult hozzá. Egyrészt, még félig a Traktor bűvkörében járt, másrészt, mert Danikától ez szokatlan viselkedés volt. Danikáék nemrég költöztek a faluba. Danika azonban mindenkinek megkeserítette az életét, mióta csak betette lábát az óvodába. Ledöntötte az építőkocka tornyokat, szétszórta a

kirakókat, belerúgott a homokvárakba, meghúzta a lányok haját, ellökdöste a fiúkat.

Palika habozott. Nem akart gonoszkodás áldozatául esni. De eszébe jutott apa meséje a lovacskáról, aki ellenségét kérte társául, így végül bólintott.

– Persze, nézzük együtt! – egy perc múlva pedig magyarázni kezdett: – Látod, micsoda pompás jármű! Ez a legnagyobb traktor a környéken. Mindig ő kaszálja, bálázza a hozzánk közeli rétet. Ott lehet csak igazán látni, mennyire hatalmas és erős!

- De jó lenne, ha én is láthatnám közelről! –
vágyakozott Danika. Palika ránézett és komoly
tanácsot adott neki.

- Kérd meg anyukádat, biztos megengedi, hogy
hazagyere velünk megnézni! – s így is lett.

Palika, Danika és anyja hordozókendőben a kis
Matyikával, kiballagtak a kaszálóra. Pirike otthon
maradt Jucussal – a lányokat nem túlzottan
villanyozta fel a gépnézés gondolata.

A kaszáló sok-sok hektár méretű, végtelen
zöldkalászos, hullámozó fűtengert jelentett. A bivalyerős
masina széles csíkokat vágott bele szinte kopaszra
fűnyírozva a domboldalt.

Amikor kiértek, egészen messze bürrögött, de
pár perc múlva közel ért és alig egy sávnyira
dübörgött el mellettük a Kékcso, a csillogó élénk kék
kaszniú traktor anyánál is magasabb hátsó
kerekekkel. Robajlott a motorja, miközben zümmögve
pörgő kaszája fűszáldarabokat spriccelt magaköré. Még
a föld is, mintha beleremegett volna, ahogy elhaladt
mellettük.

Palika meghatottan és büszkén nézte az ő
szeretett gépét. Matyika csaknem kikalimpálta magát
anya öléből, olyan izgatottan mutogatta a nagy Bürr-

t. Danika ámulva bámulta: még sosem látott eddig ilyen közelről dolgozó traktort. Teljesen átérezte Palika lelkesedését.

S lássatok csodát: Danika ezentúl nem rombolt, nem verekedett többé az óvodában, hanem csatlakozott Pirike és Palika csapatához.

